

cilja. Kdo bi ji to resno zameril? Treba ni kazati na vzore v zgodovini slikarstva drugih narodov, spomnimo se samo dobrih dvajset let nazaj, ko je vstajala naša slovstvena moderna. Treba si je pa zaeno poklicati v spomin tudi odmeve, ki jih je zbudjala takrat.

V naših dneh je prišla vrsta naša upodablajočo umetnost. Dvoma ni, da je prevzela kulturno slovensko hegemonijo. Tako bomo pravičnejše in nepristransko mogli presoјati te nove pojave mladine, ki gre s svojo dobo in hoče preko nje. Če poseže včasih tudi predaleč in previsoko, kaj za to! Kdor je prepoln svežih moči, jih troši brez skrbi za bodočnost. Mladina, ki je poroštvo življenja, hoče naprej, v čisto, v novo. Vsi pa, kar jih je dobre volje, so ž njo.

ALOJZIJ GRADNIK:

NA KALIMEGDANU.

O Golgota nekdanjih črnih dni,
kjer v krvi so umirali junaki,
kaj zopet vre iz tvoje zemlje kri?
Povsod, povsod cvetó rdeči maki.

Počasi stopam s tihimi koraki,
in kakor že ne vidijo oči
nič več ko kri, se mi zazdi, da v vsaki
cvetlici zbódeno srcé leži.

Kaj tržeš starka? Je-li to tvoj sin?
Deklé! Je fant to, ki ti bil izbran je?
Ti vboga deca, je to bil vaš oče?

O pokleknimo vsi! Povzdigovanje
idečih hostij je. Naj zdaj v spomin
njih muk se srce naše vsaj izjoče.

